

Part documentary, part poetry, Reinis Hofmanis' work, *Sale* is an example of the sort of artistic dialogue that penetrates the consciousness and leaves an indelible mark, raising more questions than answers. The viewer is left unsettled, but unable to turn away — what is our responsibility in this work?

Immediately evident is the absence of the warmth of humanity. Colour is desaturated. The snow, a veneer. What lies buried beneath?

The ubiquity of the *Sale* sign in recent times pokes a pointy finger at the human desire for comfort, abundance and plenty, translating it starkly into profligacy and greed. And the sorrow of waste, perhaps.

In Hofmanis' solitary landscapes, there is a sense of the infinite, where the boundaries of reality are

out of shot.

An uncomfortable co-existence of nature and man-made is static in a stage set where constructions of vertical parallels fight for prominence with a nature that is in itself ordered by man's intervention.

And although it is poignantly beautiful, it is also disturbing, eliciting a kind of guilt. Guilt, because the message is received from one side only, with no demand for exchange or interaction. In this work, *Sale* is not an invitation for exchange, but a pitiful and pitiless statement of fact.

Bea Denton,
artist and lecturer at Central Saint Martins,
London (UK)

Daļēji dokumentāla liecība, daļēji dzeja — Reiņa Hofmaņa darbs *Pārdod* ir piemērs tāda veida mākslinieciskajam dialogam, kas caurdur apziņu un atstāj neizdzēšamu zīmi, uzdodot vairāk jautājumu, nekā sniedzot atbilžu. Skatītājs kļūst nemierīgs, bet nespēj novērsties — kāda ir mūsu atbildība šajā darbā?

Uzreiz acīmredzams ir cilvēciskā siltuma trūkums attēlā. Krāsas ir nepiesātinātas. Sniegs, pārklājs. Kas guļ aprakts zem tā? Izkārtnes *Pārdod* pēdēja laika pastāvīgā klātbūtne apsūdzot norāda uz cilvēku vēlmi pēc komforta, pārpilnības un pārticības, kas beigu beigās pārvēršas izšķērdībā un alkātībā. Un, iespējams, arī izšķiešanas skumjās.

Hofmaņa vientulīgajās ainavās ir bezgalības

nojausma, realitātes robežas paliek ārpus kadra. Neērta dabas un cilvēka radītā blakus pastāvēšana ir statiska šajā scenogrāfijā, kurā vertikālu paralēļu konstrukcijas sacenšās pārākumā ar cilvēka iejaukšanās rezultātā pārveidoto dabu.

Un, lai arī ainavas ir skaudri skaistas, tās ir arī satraucošas un modina vainas apziņu. Vainas apziņu, jo vēstījums tiek saņemts tikai no vienas puses, nepieprasot apmaiņu vai mijiedarbību. Šajā darbā *Pārdod* nav aicinājums uz apmaiņu, bet bēdīgs un nežēlīgs fakta konstatējums.

Bea Dentone,
māksliniece un Central Saint Martins lektore,
Londona (Lielbritānija)